

Chương thứ 47

NỖ TÌNH KHAI SẮC

Thạch Lâm, không giống như Thạch Lâm trong Nhục Nhân Địa, ở đây những khối đá hình chóp nối kết nhau, lọt thỏm trong một thung lũng trải rộng trong phạm vi bốn mươi trượng vuông. Đứng trên Phong Sơn nhìn xuống, Thạch Lâm như một trận đồ bát quái.

Thiếu Hoa nhìn sang Mẫn Trinh.

- Mẫn Trinh... Tại hạ phải vào Thạch Lâm, nàng có cùng đi với tại hạ không ?

Mẫn Trinh gật đầu :

- Mẫn Trinh sẽ cùng đi với Thiếu Hoa công tử.

- Long Thần thánh nữ phái nàng theo chân Thiếu Hoa để giám sát hành vi của tại hạ ?

- Không...

- Vậy nàng theo tại hạ để giúp tại hạ ?

Mẫn Trinh lắc đầu :

- Không.

- Vậy nàng theo ta để làm gì ?

- Chứng nhận cho công tử.

Thiếu Hoa gượng cười :

- Hóa ra là vậy. Nếu như tại hạ không làm được việc do Thánh Nữ giao phó thì sao ?

- Mẫn Trinh sẽ quay về bẩm báo với tiên sư.

- Phận sự của nàng chỉ có thể thôi à ?

Mẫn Trinh gật đầu.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ chẳng biết đằng sau câu chuyện này là cái gì.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Mẫn Trinh... Tại hạ có ý này.

- Công tử cứ nói.

- Nếu như tại hạ chết trong Thạch Lâm... Cung chủ quay lại Vạn Hương Lâu báo với Lại Xương Uy. Y sẽ đến đưa xác tại hạ về nằm bên mẫu nương của tại hạ.

- Mẫn Trinh sẽ nói.

Thiếu Hoa ôm quyền xá nàng :

- Trước tiên, Thiếu Hoa cảm kích đa tạ cung chủ.

Chàng xá Mẫn Trinh rồi nhìn xuống Thạch Lâm. Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiếu Hoa thả bước xuống độc đạo đi xuống. Mẫn

Trình bước theo chàng. Nàng im lặng như thể suy tư điều gì đó trong đầu mình.

Thiếu Hoa dừng bước trước tấm bia đá khắc hai chữ Thạch Lâm.

Chàng thở hắt ra một tiếng toan bước qua tấm bia đá đó thì Mẫn Trinh lên tiếng :

- Thiếu Hoa công tử...

Thiếu Hoa nhìn lại nàng :

- Mẫn Trinh có gì muốn nói với tại hạ ?

Nàng cúi mặt nhìn xuống đất lí nhí nói :

- Thiếu Hoa công tử có còn ngưỡng mộ Vô Vi Tiên Tử Hà Mẫn Trinh không ?

- Lúc nào tại hạ cũng ngưỡng mộ Mẫn Trinh. Trong mắt Thiếu Hoa, Vô Vi Tiên tử là một trang mỹ nữ thuần khiết. Nàng như một tấm gương trong sáng chưa lấm lem bụi trần.

Mẫn Trinh nhìn lên Thiếu Hoa, từ tốn nói :

- Thiếu Hoa công tử nói thật lòng mình đây chứ ?

- Thiếu Hoa nói thật lòng mình.

Mẫn Trinh mỉm cười. Sắc diện nàng hây hây đỏ với những nét thẹn thùng trông thật duyên dáng. Nàng lưỡng lự rồi nói :

- Thiếu Hoa công tử ngưỡng mộ Mẫn Trinh, sao không biểu lộ sự ngưỡng mộ đó trước khi bước vào Thạch Lâm. Có thể công tử sẽ không bao giờ quay ra nữa. Mẫn Trinh sẽ không còn ai ngưỡng mộ mình nữa.

Thiếu Hoa bối rối nói :

- Mẫn Trinh... Thiếu Hoa rất ngưỡng mộ nàng... Nhưng chẳng biết nói thế nào. Và cũng chẳng biết phải làm thế nào biểu lộ sự ngưỡng mộ đó.

Mẫn Trinh cúi mặt nhìn xuống mũi hài. Nàng nhỏ giọng ôn nhu nói :

- Công tử đã từng...

Nàng bỏ lưng câu nói giữa chừng nhìn lên Thiếu Hoa. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Ánh mắt của nàng khiến cho tim Thiếu Hoa bất giác đập loạn nhịp.

Thiếu Hoa ngập ngừng nói :

- Mẫn Trinh không sợ biểu cảm của Thiếu Hoa sẽ khiến nàng bị ô uế sao ?

- Thiếu Hoa biểu cảm sự ngưỡng mộ với Mẫn Trinh như vậy là ô uế sao ?

- Tại hạ không nghĩ đó là sự ô uế.

- Vậy thì Mẫn Trinh cũng sẽ không nghĩ đó là sự ô uế.

Thiếu Hoa đặt tay lên vai nàng.

Chàng cảm nhận đôi vai nhỏ nhắn thanh mảnh của Mẫn Trinh run nhẹ. Thiếu Hoa từ từ cúi xuống. Chẳng biết Mẫn Trinh Mẫn Trinh có cảm giác gì mà mí mắt từ từ khép lại, cùng với hai cánh môi hé mở. Gương mặt nàng trông thật khả ái và thuần khiết, nó gọi lên trong đầu Thiếu Hoa cái gì đó rất tinh anh và trong sáng.

Chàng nhìn khuôn mặt thuần khiết và khả ái của Mẫn Trinh sức nhớ đến Bội Bội, Phương Phương rồi cả Uyển Nhi, cuối cùng đến Mã Trân Trân. Nhưng khuôn mặt đó lướt qua tâm tưởng Thiếu Hoa, tạo ra trong chàng cảm giác bồi hồi.

Thiếu Hoa chợt buông tiếng thở dài, rồi áp môi vào trán Mẫn Trinh. Khi chàng buông vai nàng ra, Mẫn Trinh vẫn còn nhắm hờ hai mắt với đôi cánh môi hé mở chờ đôi.

Thiếu Hoa từ tốn nói :

- Mẫn Trinh... Thiếu Hoa đã hôn nàng rồi.

Mẫn Trinh mở mắt, đặt hai ngón tay lên đôi môi mình.

- Sao... Mẫn Trinh chưa...

Thiếu Hoa chỉ vào trán nàng :

- Thiếu Hoa đã hôn lên trán của cung chủ.

- Sao Thiếu Hoa không hôn như lần trước ?

- Lần trước chỉ là sự ngưỡng mộ bình thường nhưng bây giờ sự ngưỡng mộ của tại hạ đã được kết tinh lại trong tâm tư mình, nên phải hôn lên trán Mẫn Trinh mới biểu lộ được hết sự kết tinh đó.

- Vậy sao ?

Thiếu Hoa gật đầu.

- Nhưng Mẫn Trinh vẫn thích Thiếu Hoa công tử hôn lên môi mình cơ.

Thiếu Hoa mỉm cười nói :

- Rồi khỏi Thạch Lâm, Thiếu Hoa sẽ hôn Mẫn Trinh.

- Vậy nếu Mẫn Trinh ngưỡng mộ Thiếu Hoa, thì có làm giống như Thiếu Hoa không ?

- Điều này... do Mẫn Trinh quyết định. Thiếu Hoa đâu thể bắt Mẫn Trinh giống Thiếu Hoa được.

- Mẫn Trinh rất ngưỡng mộ Thiếu Hoa.

Nàng nói rồi bất ngờ kiềng chân, áp môi mình vào môi chàng. Hai đôi môi dính chặt lại với nhau. Theo một phản xạ mà Mẫn Trinh không làm chủ được, mà lại bị nụ hôn kia cuốn đi để rồi vòng tay của nàng bá chặt lấy cổ Thiếu Hoa.

Khi nàng buông Thiếu Hoa ra thì nhận ra cảm giác hụt hẫng và thiếu vắng cái gì đó trong mình. Mẫn Trinh nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt triu cảm, lonh lanh sắc tình âm ỷ. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Thiếu Hoa phải trở ra khỏi Thạch Lâm.

Thiếu Hoa gượng cười :

- Hy vọng nụ hôn của Mẫn Trinh là động lực giúp Thiếu Hoa ra khỏi Thạch Lâm.

Thiếu Hoa và Mẫn Trinh bước qua tám thạch bia đi vào trong Thạch Lâm. Hai người vào trong Thạch Lâm thì gặp ngay sự biến hóa khôn lường. Bầu trời đang quang đãng bất giác tối sầm lại với không gian âm u ma quái.

Trước mặt hai người giờ đây là những dãy núi trùng điệp ngút ngàn, mà Thiệu Hoa phải nghĩ thầm :

"Biết tìm đâu ra lão đệ nhân mà Long Thần thánh nữ đã nói trong không gian này?"

Thiệu Hoa nhìn sang Mẫn Trinh :

- Mẫn Trinh... Nàng nghĩ sao ?

- Thiệu Hoa và Mẫn Trinh đã bước vào trận pháp Thạch Lâm. Mẫn Trinh và Thiệu Hoa có thể bị giam hãm trong trận pháp này đến suốt đời, nếu không hóa giải được nó.

Thiệu Hoa lắc đầu :

- Làm cách nào để hóa giải được nó ? Mẫn Trinh biết cách hóa giải Thạch Lâm trận pháp này không ?

Nàng gật đầu :

- Hy vọng Mẫn Trinh sẽ hóa giải được.

Thiệu Hoa nghe nàng nói câu này, liền thở phào nhẹ nhõm như thể vừa trút bỏ được một gánh nặng quăn vai. Sự phấn khích của Thiệu Hoa còn đọng trong tâm tưởng thì nghe những âm thanh ầm ầm dữ dội đập vào thính nhĩ. Nghe những âm thanh đó, Thiệu Hoa những tưởng hai người đã lọt vào một cơn địa chấn dữ dội, chực chờ nghiền nát họ. Chân diện Thiệu Hoa lẫn Mẫn Trinh căng thẳng cực kỳ.

Từ phía đôi diện, những tảng đá khổng lồ ào ào lăn về phía hai người.

Những khối đá đó giống như những con quái vật khổng lồ tròn ủng lưng lững lững tiến về phía họ.

Thiệu Hoa rút dị kiếm, định nhãn nhìn khối đá.

Mẫn Trinh nói :

- Thiệu Hoa huynh... Hỗ trợ cho Mẫn Trinh.

Thiệu Hoa gật đầu.

Mẫn Trinh đề khí, điểm nhẹ mũi hài xuống đất. Thân pháp nàng chẳng khác nào hai cánh chim phượng vụt lướt lên cao hướng thẳng đến những khối đá đang lăn về phía hai người. Đôi mảnh lụa trong tay nàng vụt cắt ra như hai đạo tầm sét đánh thẳng vào những khối đá đó.

Ầm... Ầm...

Mảnh lụa đánh tới đâu, những khối đá bẻ tan tới đó. Nhưng hết khối đá này lại đến khối đá khác không ngừng xuất hiện lăn đến Mẫn Trinh như thể muốn đè bẹp nàng thành bụi cát.

Mẫn Trinh thi triển liên tục hơn hai mươi chiêu công, đánh vỡ không dưới bốn mươi khối đá tròn ủng, nhưng những khối đá như bất tận không bao giờ hết cứ xuất hiện không ngừng, như thể muốn bao bọc lấy nàng.

Thiệu Hoa chau mày, thét lớn :

- Mẫn Trinh... Đến lượt Thiệu Hoa.

Thiệu Hoa lướt đến, Dị Kiếm trong tay chàng tạo ra một màn ảnh kiếm trùng điệp với nội lực di sơn đảo hải. Màn kiếm quang của chàng giờ đã

khác trước, bởi vì Thiếu Hoa giờ đây đã thọ nhận công lực của Long Thần thánh nữ. Những chiêu kiếp pháp ra tựa như lưỡi tầm sét đánh xuống những khối đá khiến chúng vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Khi Thiếu Hoa rút Dị Kiếm về, trụ chân đứng bên cạnh Mẫn Trinh, thì những khối đá lại xuất hiện. Chàng cau mày nói :

- Nếu cứ như thế này thì Thiếu Hoa và Mẫn Trinh có nội lực bất tận cũng cạn kiệt thôi.

Mẫn Trinh nói :

- Mẫn Trinh hiểu rồi, Thiếu Hoa phải vượt qua những khối đá này.

- Bằng cách nào ?

- Hãy dựa vào Mẫn Trinh.

- Còn Mẫn Trinh ?

- Đừng lo cho Mẫn Trinh.

- Nàng không xen vào chuyện này kia mà ?

- Mẫn Trinh chỉ nói thế thôi.

Thiếu Hoa nhìn nàng, gượng cười nói :

- Nếu có chết thì tại hạ sẽ chết chung với Mẫn Trinh cung chủ.

Mẫn Trinh nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt trong sáng nhưng lấp lánh chữ tình trong trong đáy mắt chàng. Nàng miễn cưỡng nói :

- Nếu như vậy, Mẫn Trinh đã phạm vào giới lệ Bất tạo nhân đồ ư ? Nếu trên đời này có Thiếu Hoa thì hẳn phải có Mẫn Trinh, đó mới là lẽ đạo của trời đất.

- Mẫn Trinh...

Thiếu Hoa không để nàng nói mà hôn nhanh vào đôi môi của Mẫn Trinh.

Nàng bật ra tiếng rên :

- Ư...

Thiếu Hoa buông Mẫn Trinh :

- Mẫn Trinh... Thiếu Hoa và nàng sẽ là một đôi vượt qua Thạch Lâm trận này.

Mẫn Trinh gật đầu.

Nàng đề khí, dùng tất cả công lực tung hai mảnh lụa hương lên trên khối đá khổng lồ, cao hơn ba mươi trượng. Mảnh lụa của nàng phóng ra thì Thiếu Hoa cũng đề khí thi triển khinh công, dùng đôi mảnh lụa của Mẫn Trinh như chiếc cầu lướt lên đỉnh khối đá. Chàng vừa trụ chân trên đỉnh khối đá liền thộp lấy đôi mảnh lụa của Mẫn Trinh kéo nàng lên. Thao tác của hai người vừa chính xác, vừa nhuần nhuyễn không một chút dư hay sơ hở. Mẫn Trinh và Thiếu Hoa vừa trụ chân trên khối đá thì nó lăn tới trước. Mẫn Trinh nhanh như cắt, phóng mảnh lụa qua khối đá kế tiếp. Thiếu Hoa lại dùng mảnh lụa như chiếc cầu lướt qua khối đá thứ hai. Cứ như thế, hai người nối đuôi nhau lướt trên đầu những khối đá khổng lồ, vượt qua Thạch Lâm trận pháp.

Àm...

Sau tiếng nổ như sấm động do những khối đá chạm vào vách núi, bầu trời vụt quang đãng lại. Thiều Hoa và Mẫn Trinh dường như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Hai người đứng trước mặt một cổ động.

Thiều Hoa thở phào một tiếng, nói :

- Mẫn Trinh... Hẳn đây là nơi chúng ta phải đến.

Mẫn Trinh gật đầu chỉ lên nóc cổ động :

- Đây chính là Thạch Lâm động rồi.

- Thiều Hoa một mình vào động.

Mẫn Trinh gật đầu :

- Một mình huynh. Nhưng Thiều Hoa huynh hứa đi... Huynh phải trở ra. Thiều Hoa không trả lời Mẫn Trinh mà bất ngờ ôm chặt lấy nàng. Đôi môi chàng dán sát vào môi Mẫn Trinh. Thở pháp nàng như thể bứt ra rệu rã bởi nụ hôn từ biệt của chàng, Mẫn Trinh như thể muốn giữ chặt lấy đôi vành môi của chàng trên hai cánh môi mình.

Tự trong nàng bùng ra một sức sống kỳ lạ. Một sức sống vừa lạ lẫm, vừa mơ hồ, những điều cảm xúc mà nàng đang không thể nào hiểu được hay biểu đạt được thành lời. Nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất khi tiếp nhận nụ hôn của Thiều Hoa là muốn thời gian ngừng lại, và đừng bao giờ đôi vành môi của chàng rút khỏi hai cánh môi nàng. Cảm giác đó tuôn chảy, tràn ngập qua từng mạch máu của Mẫn Trinh, để rồi nàng không kềm chế được mà ôm cứng lấy chàng.

Khi Thiều Hoa đã buông nàng ra, Mẫn Trinh vẫn còn đọng ứ cảm giác dịu ngọt và kỳ lạ kia. Nàng nhìn chàng gần như không chớp mắt. Ngược lại Thiều Hoa cũng chẳng khác gì Mẫn Trinh. Chàng có cảm tưởng mình đang được tạo hóa ban cho thứ báu vật hiếm có nhất trên đời này.

Mẫn Trinh nhỏ nhẹ nói :

- Thiều Hoa... Huynh đừng đi luôn nhé.

Thiều Hoa gật đầu :

- Thiều Hoa sẽ quay trở ra.

- Phải Mẫn Trinh đã...

Nàng cúi mặt nhìn xuống, giọng nói tiếp :

- Mẫn Trinh đã ô uế rồi không ?

Thiều Hoa thở dài nâng cằm nàng :

- Thiều Hoa sẽ không làm như vậy nữa.

Lệ trào ra khóe mắt nàng, Mẫn Trinh lắc đầu :

- Không... Miễn Thiều Hoa huynh đừng xấu với Mẫn Trinh.

Thiều Hoa gật đầu :

- Huynh sẽ không xấu với Mẫn Trinh.

Chàng thấm nước mắt cho nàng.

Mẫn Trinh giọng cười :

- Huynh hứa trở ra. Mẫn Trinh sẽ hôn huynh.

Hết chương 47